

Sedat Yenigün ve Eylem Ahlâkı

<https://www.emekveadalet.org/alinti/sedat-yenigun-ve-eylem-ahlaki/>

Halil İbrahim Yenigün, 4 Temmuz 2014

Sedat Yenigün, 1969 yılında, yani daha 19 yaşındayken yakın arkadaşı Mustafa Bilgi'yi Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) binasına atılan bombayla kaybetmiş ve kendi elleriyle kabrine yerleştirmişti. Ömrünün sonuna kadar o cinayeti derin devletin tetikçileri olarak çalışan ülkücülerin işlediği kanaatini taşıdı. ABD'nin Sovyet Rusya'yı "çevreleme doktrini" gereği komşu ülkelerde paramiliter güçler istihdam edilerek komünist hareketlerin bastırılması gerekiyordu ve Türkiye'de bu işi üstlenen NATO eğitilmiş subaylardan Alparslan Türkeş, o yıllar sahneye çıkan komandolarına MTTB'nin ele geçirilmesini emrini vermişti. MTTB'yi o zamanlar ideolojik olarak muhafazakârlık ve milliyetçilikten henüz ayırmamış ama kendilerine İslâmcı diyen gençlerden kavgalı bir seçimle almaya çalışan komandolar ise bunu başaramamışlardı. Hemen ertesinde de MTTB Ortaöğretim Başkanı Mustafa Bilgi'nin şehid düştüğü bombalı saldırı vuku bulmuştu. Sedat Yenigün, Bilgi'nin vazifesini devraldı ve on bir yıl sonra dostuyla aynı akibete benzer bir derin devlet tezgâhıyla uğrayana dek sayısız gizli ve açık yayın ve teşkilâtlanma faaliyetlerine girişti. Ortaöğretim komitesiyle özel ilgilenerek aralarında İstanbul İmam Hatip lisesi öğrencisi Tayyip Erdoğan'ın da olduğu MTTB gençliğine evrensel İslâmcılığın eserlerini tanıttı. Kurumun yayın organı olan Millî Gençlik dergisini yeniden çıkararak Ali Bulaç, Abdullah Gül, Şükrü Karatepe gibi isimlere yazılar yazdırdı. MTTB'nin 1977 seçimlerine gelindiğinde, artık sağ-milliyetçilikten belirgin bir biçimde ayrılmış, entelektüel derinliğe ve evrensel bir ufka erişmiş bir İslâmcılığın taşıyıcılığını üstlenen arkadaş ekibiyle birlikte yönetimi devralmak istedi. Eski nesil yöneticilerin bu tür bir dönüşüme izin vermemesi ve seçimler sonrası bu gençliği dışlaması üzerine İslâmcı gençler ayrılarak kendilerine başka mecralar aradılar. Dergi ve kitabevi gibi yerlerde toplanan Sedat Yenigün'ün akran kesimine mukabil Ortaöğretim gençleri bilhassa Akıncılar ve İlim ve Kültür Ocağı (İKO) altında teşkilâtlandılar. Sedat Yenigün bizzat yayın sürecinde yer aldığı üç-dört derginin yanında 10'dan fazla süreli yayında düzenli olarak yazıyordu. Ama arkadaşlarının çoğundan farklı olarak da bu iki teşkilâttaki gençlere özel olarak mesai sarfediyordu.

1977 sonunda Tepebaşı Gazinosu'nda düzenlenen "İslâmî Diriliş Gecesi" aynı zamanda İslâmcı gençliğin milliyetçi ideolojiden tam anlamıyla kopuşunu resmileştiren bir köşe taşı oldu. Edirne'de Akıncı Erdoğan Tuna kalabalık bir ülkücü grup tarafından otuz üç yerinden

bıçaklanmış ve o elim şehadet haberi o gece gelmişti. O meşhur gecede konuşmacılar Necip Fazıl, Ali Bulaç ve “Görünür Kavgada Yerimiz” başlıklı konuşmasıyla Sedat Yenigün’dü. Kalabalıklar arasında MHP’liler de vardı ve Necip Fazıl “Türk’ün ruh kökü”nden o gece de bahsetmişti. Hemen peşinden konuşan Ali Bulaç üstünlüğün ancak takvada olduğunu, bu tür görüşlerin cahiliye görüşleri olduğunu söyleyince salonda bulunan ülkücüler tarafından taarruza uğramış, onu yakın dostu Sedat Yenigün selâmete çıkarmıştı.

Bütün bu hareketlenmelerle birlikte artık evrensel İslâmî hareketin fikrî kazanımlarını özümsemiş özgün ve evrenselci bir Türkiye İslâmcılığı’ndan bahsetmek mümkün hâle gelmişti. Ancak saldırılar arttıkça arttı. Efsanevî Akıncı gençlerden Metin Yüksel 23 Şubat 1979’da Fatih camii avlusunda ülkücü militanlar tarafından öldürüldü. Görünüşte faileri belli olan bu cinayet, Yenigün için derin devlet tezgâhlarının en sinsilerindendi. Büyük bir suhuletle taraflar arasındaki gerilimin kan davasına dönmemesine ve İslâmcı gençliğin şiddet sarmalına girmemesi için elinden geleni yapmaya karar verdi. Camii avlusundaki bu hunhar saldırıyı hazmedemeyen Akıncı gençler intikam yeminleri etmişti. O ise şehidin babası Molla Sadreddin ile karşı taraf arasında gerilimin sıcak çatışmaya dönmemesi için mekik dokudu. Nitekim Molla Sadreddin de Akıncı gençlere intikama yöneldikleri takdirde hakkını helâl etmeyeceğini söyledi. Yenigün, Ali Bulaç ile birlikte Beyazıt Camii’nde ortak açıklama yaptı ve İslâmcıların şiddete bulaşmaması için ellerinden geleni yapacaklarını söylediler. Yedi ülkücü işçinin komünist militanlarca öldürülmesi sonrasında Lütfi Şehsuvaroğlu ve Ali Bulaç’la birlikte ortak bir dayanışma toplantısı yaparak taraflardaki mutedil insanların gerilimi düşürmesini sağlamaya çalıştı. Kardeşi Mustafa Bilgi’nin bütün sızısı hâlâ yüreğindeyken, Metinin acısı daha taptazyken bu faaliyetlere girişiyordu ve büyük ölçüde de başarılı oluyordu. Çünkü kendisi de Türk kökenli bir İslâmcı olarak milliyetçi geçmişiyse hesaplaşmak durumunda kalmıştı ve aynı dönüşümü gençlere de yaşatmak derdindeydi. Nitekim onun ulaşabildiği ülkücü gençler arasında da fevc fevc ayrımcılıksız, kavmî taassubun aşıldığı bir İslâm anlayışına yönelme söz konusuydu. İslâm kardeşliği mesajı Doğu’da da Kürtler arasında dahi karşılık buluyor, hiçbir şubesi olmayan İKO’nun sloganları İslâmcı Kürt gençlerce oralarda duvarlara yazılıyordu. Maraş hadiselerinden sonra bölgeden dinlediği görgü tanıkları da Türkiye’de o yıllar gladio güçlerinin oynadığı etnik, ideolojik ve mezhebî tezgâhların mahiyetini kavramasını sağlamıştı. Artık 1980 yılına, 30 yaşına eriştiğinde derin devlet vakiasına büyük ölçüde vakıf olmuştu ve İslâmî Hareket dergisinde de yer yer buna işaret etmeye başlamıştı.

Derin devlet güçleri için bu kadarı elbette fazla idi. Sedat Yenigün, sözüyle, kalemiyle mücadele eden, gönlünü bütün genişliğiyle açarak insanları kazanmaya çalışan bir mücahede insanıydı

ama bu kadar tehlikeli faaliyetlere girişmiş olmasına rağmen kendini savunmak için dahi silâh taşııyordu. Gençlerin şiddetten uzak durup net bir muhalif siyasî çizgiyi eğitim ve kültür üzerinden sürdürmelerini savunuyordu.

Bir süredir takip edildiğinin farkındaydı ve akıbetini sezebiliyordu. Ama zalimlere boyun eğmeye hiç de niyeti yoktu. İslâmî Hareket dergisinin Haziran 1980 tarihli nüshasında, kısacık ama olağanüstü dolu ömrünün son yazısına da şair arkadaşı Ömer Özbay'ın iki yıl önce İslâmî Hareket'te yayımlanmış "Gel Ey Zulüm" şiiriyle başladı: "bu gelen / en karanlık inkârların zulmüdür / hışımla, kanla, ateşle/ bilmelisin / ve bir mavi sevda gibi giyerek ölümünü / yiğitçe direnmelisin /.. gel ey zulüm / ve ey zulmün ta kendisi." Yazısında zulmün hayatımızın her yerine sinmiş sahnelerinden çarpıcı örnekler sunarak isyanını haykıran Sedat Yenigün'ün yeryüzündeki son satırları da şöyleydi: "Velhâsıl, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler; isminiz küfrün zûlmeti gibi zâlimdir. Size ve düzeninize nasıl rıza gösterilir!"

Bu yazı yayımlandıktan 20 gün sonra Sedat Yenigün 5 Temmuz Cumartesi sabahına uyandı. Beşir Eryarsoy'un evinde arkadaşlarıyla yaptıkları tefsir dersinden sonra eşiyile birlikte Ahmet Şişman ve eşiyile resmî bir iş için buluştular. Yenigün, müdür muavinliği yaptığı İhsan Mermerci lisesine komünist ve ülkücü hâkimiyetindeki okullardan atılan İslâmcı gençleri himayesine alıyordu ve okuyamayan başörtülü kızları oradan mezun etmeye çalışıyordu. Onlarla da bu minvalde bir çalışma için bir araya gelmişlerdi. O işlerini tamamladıktan sonra İslâmî hareket dergisinin yayın kuruluna geçti ve sonrasında İskenderpaşa Camii'nde ikindi namazını kıldı. Orada rastladığı Akıncı gençlerden Metin Külünk ile kısa bir hasbihalden sonra ona berbere gideceğini söyledi.

Çok geçmeden Akşemseddin caddesindeki berber dükkânı, azılı tetikçilerin baskın yaparak şakağına ve gövdesine sıktıkları kurşunlarla ağır yaraladıkları Sedat Yenigün'ün kanıyla kan gölüne dönmüştü. Polis aldığı emirleri maharetle uygular gibiydi. Bölge kordona alınmadı, ortalıkta komünist bir öğretmenin öldürüldüğü haberi dolaştırıldı. Cinayet sonrası görgü şahidi berber apar topar yurtdışına kaçırıldı. Hadisenin peşine düşen ve şu an milletvekili olan arkadaşlarından biri aynı silahın yirmi kadar komünistin kanına girmiş olduğunu tespit ettikten sonra tertibin ürkütücülüğü karşısında pes etmek durumunda kaldı. Aynı gün arkadaşları hastanedeyken Sedat Yenigün'ün Ali Bulaç, Ahmet Ağırakça, Ahmet Şişman gibi birkaç isimle sürdürdüğü bir diğer gizli örgütlenmesinin evrakının bulunduğu eve girildi ve gündelik hayatlarında bu isimlerle hiç görüşmeyen ev sahipleri eve döndüğünde bütün evin elden geçirilmiş olduğunu fark ettiler. Bu derin devlet suikasti o günden bu yana faili meçhul olarak yakın tarihimize geçti.

Dünyaya 30 yıl uğrayıp geçmiş Sedat Yenigün'ün fikir ve eylem mirası sevenlerinin gönlünde dipdiri yaşamaya devam ediyor. Aşağıda onun zihin dünyasını berrak bir biçimde ifade eden ve fikrî arınmacılık ile tebliğ ahlâkı ve insanlararası ilişkilerde hikmeti dengelemeye çabalayan tavrının açık bir örneğini bulacaksınız. Yenigün, 30 yaşında gencecik bir insan olarak bunları yazarken başörtüsüyle öğretmenlik yapmak için mücadele eden eşiyile birlikte daimî bir surette mazlumiyet, saldırı, tehdit altında olan bir öğretmen, yazar ve aktivistti. Fikrî ve sosyal olarak küçük bir azınlık olan bir kesime mensuptu. Hayatında hiç yurtdışına çıkamamış, hep maddî imkânsızlıklarla boğuşmuş, bütün yayın ve teşkilât faaliyetlerini İstanbul Üniversitesi Türk Dili Edebiyatı'nda sürdürdüğü doktora çalışmasının yanında yürütmüş, tek yabancı dili İngilizce'yi hakkıyla öğrenmek için kurslar takip etmekte olan, ancak sınırlı imkânlarla erişmiş bir Türkiye insanıydı. O şartlarda ve mağduriyet konumundan, o günlerin çatışmacı ve kanlı günlerinde otuz üç yıl önce yazdıklarının onun günümüz mirasçısı olan nesiller tarafından dikkate değer bulunacağını ümit ediyorum.

SEDAT YENİGÜN

Tebliğde Usûl

“İnsanları Rabbinin yoluna hikmet ve güzel sözle çağır. Bir de onlarla mübahese ederken en iyi verimli yol hangisi ise onu tut.”

(en-Nahl: 125)

Müslümanların sayısı çoğaldı. Gençler fevc fevc İslâm'a akıyor. İslâm'ı gelenek seviyesinde gören insanlarda tecessüs, alâka meydana gelmeğe başladı. Mesele, uyuyan binlerce insanın kafasında İslâm'ı şekillendirmek, bilmeyenlere sabırla tebliğ etmek .. İnsanları Allah'ın dinine hikmet ve güzel sözle çağırarak!.. Peki bu çağrı nasıl yapılıyor?

Acaba Allah'ın “hikmet”i ve “güzel söz”ü şart koşuşunu müminler ne kadar tatbik ediyor? Müminler İslâm'ın tebliğ usûlünü biliyorlar mı? Uzun vadeli çalışmada hakarete uğramanın, meşakkatin, bu yolun bir çilesi olduğundan haberimiz var mı? Müminin, vakti-saati kollayarak İslâm'ın da vakarına gölge düşürmeden, insanlara alay ettirmeden; kendisini saygıyla dinlettirebilen, onları Allah'ın dinine davet eden Kur'an ahlâklı kaç tebliğcimiz var? Bu yol İMAN, AMEL-İ SALİH, HAKKI TAVSİYE, SABRI TAVSİYE yolu değil midir? Her sabrımız taşıdığı yerde tatmin olalım diye insanlara hakaret, şahsiyetlerini tezyif, inandıklarına küfür ne kazandırır? “Pis alevi”, “Moskof uşağı”, “Faşist ırkçı” lafları ile nereye varabiliriz? İtiraf edelim:

Pis alevi, diye üstüne yürünen insanlara İslâm şuurlu bir şekilde yüzyıllar boyu anlatıldı mı? Yoksa yalnız küfür ve alay mı edildi? Bu, onların komünizmde halkalanıp, İslâm'dan intikam almaya götüren tepkilerini meşru göstermez, fakat tebliğin yapılmamış olma suçunu da iskat etmez!

Katerina'nın piçi, moskof uşağı gözüyle baktığımız “yaşasın Sovyet Rusya” diyen, vahşet tabloları çizen İnsanlara küfür etmek kolay. Onları kim yetiştirdi, nasıl yetiştiler? Ne okudular? Önce imanlarını kim aldı? Bunlar nasıl komünist oluyor? Çare nedir? İnandıkları dava nasıl çürütülür? Bunlara İslâm'ın tebliği ulaşmış mı? Merak ettik mi? Eylemci sol ile eylem sırasında muhatap olmasak da muhatap olabileceğimiz zamanlar olmadı mı? 1960'dan 1971'e kadar 11 yıllık süre içinde solun tercüme kültürü karşısına “Kahrolsun komünistler, komünistler Moskovaya” sözü dışında hangi ciddi çalışmalar, tebliğlerle çıkıldı? Cevabını verecek olan var mı?

Metin gitti, Erdoğan Tuna gitti. Yeşil komünistler, Arapçılar diye üstümüze saldıranlar var. “Hâlâ mı bunları muhatap alacağız?” diyenleriniz olacak. Kim Allah'ın verdiği canı, hem de mü 'min canını katledeni mazur görür? Ama benim kaygım Rasûlullah'ın, Ebu Cehil'in oğlu İkrime'nin Rasûlullah'ın huzuruna Müslüman olmak için gelirken ikazı gibi bir kaygıdır. “İkrime bin Ebu Cehil Mekke'ye yaklaşınca Rasûlullah ashabına: Yanınıza Ebu Cehl oğlu İkrime, mümin ve muhacir olarak geliyor. Sakın babası hakkında kötü söylemeyin çünkü ölüye kötü söylemek, ölüye değil diriye zarar verir, buyurdu” (Hadislerle Müslümanlık, 1/175).

Korkumuz küfürle, kötü sözle bu teşkilâtlarda İslâm'a meyyal binlerce gence tebliğ imkânının kapanması, işin kan davasına dönüşerek mâsumların da canlarının yanmasıdır. Gayemiz İslâm'ı tebliğdir. “İnsanları Allah'a davet ve kendisi de iyi amel (ve hareket) eden ve ben Müslümanlardanım diyen kimseden daha güzel sözlü kimdir?” (Fussilet: 32).

Kalbimiz Öylesine Geniş ki...

Biz âlemlere rahmet olarak gelmiş bir peygamberin ümmetiyiz. Biz kısır söz düelloları yapmaya, “sen yaptın ben ettim” demeye, intikamcılıkla Allah'ın dinini yaymayı unutmaya gelmedik. Biz Vahşi'nin bile Müslüman olup, mümin sahabi sayıldığı bir dinin sahibiyiz. Biz Hz. Hamza'nın müslü yapılmış yüzünü görerek intikam için yemin eden Peygamber (s.a.v.)'e “Eğer onlara ceza verecekseniz, size yaptıklarına aynı ile mukabelede bulunun. Şayet sabrederseniz, sabır sizler için daha hayırlıdır” (Nahl: 126) ayet-i kerimesine muhatap olmuş bir ümmetiz. Ne gariptir, onu bu hâle getiren Vahşi Müslüman olup yalancı peygamber Müseylemetü'l-Kezzab'ı öldürme şerefiyle şerefyab olacakmış!.. İslâm tarihinde sahabi diye

anılacakmış!.. **Bu misaller Müslümanları pasifize etmek, dağ gibi şehidleri küçümsemek, vuranları mazur görmek için değildir.** İşimizin zorluğu küfürden, tezyiften, intikamdan önce TEBLİĞ'in zaruretine işarettir.

Bu örnekler bize itidali, kurunun yanında yaşların yanmaması için akli selimle hareket etmeyi öğretiyor. Tufel b. Amr ed-Devsî Rasûlullah'a gelerek -Devs kabilesi Allah'a isyan etti ve bu isyanda diretti. Onlara beddua et" dedi. Rasûlullah kibleye doğru döndü ellerini kaldırdı, oradakiler:

– Devs kabilesinin işi bitmiştir, dediler. Rasûlullah ise;

– Allah'ım! Devs kabilesine hidayet et. Onları doğru yola getir. Allah'ım! Devs kabilesine hidayet et. Onları doğru yola getir. Allah'ım! Devs kabilesine hidayet et onları doğru yola getir, diye dua etti (Ebu Hureyre'den *Buhari ve Müslim*).

Hakaretlerin en büyüğünü O gördü ve kimseye beddua etmedi. Hep, kendine hakaret edenlerin hidayetini diledi.

Sahabesi günahkâra bile kızmaktan korkuyordu.

Günaha kızın! deniyordu. Ebu'd-Derda'ya sordular: "O'na (bir günahkara) kızıyor musun?" cevap verdi: Ben, onun yaptığı işe kızıyorum. Yaptığımı terk ettiği zaman o yine benim kardeşimdir, dedi (*Kenz*, 2/174). "Bir topluluğa olan kininiz sizi adaletsizliğe götürmesin" (Maide: 8).

Sövmeyelim! Allah'ın dininden genç adamları kaçırmayalım ...

"Müşriklerin Allah'dan başka taptıkları putlara sövmeyin ki, onlar cehaletle tecavüz ederek, Allah'a sövmesinler ..." (En'am: 108)

"Sen Allah'dan bir esirgeme sayesinde ki onlara yumuşak davrandın. Eğer (bilfarz) kaba, katı yürekli olsaydın, onlar etrafından herhalde dağılıp giderlerdi." (Âl-i İmran: 159).

Bir gün Rasûl-i Ekrem Hz. Aişe'yle oturuyorlardı. Yahudilerden biri huzura kabul için müsaade istemişti. Yahudi içeri girince "Selamünaleykûm" yerine "kahrolasın" manasına gelecek "sâmün aleykûm" demişti. Rasûl-i Ekrem de: "Sana da!" mukabelesinde bulunmuştu. Hz. Aişe cevap vereceken Yahudi gitti. Sonra tekrar geldi ve yine aynı sözleri tekrar etti, gitti. Üçüncü defa gelip aynı şeyleri tekrar edince bu sefer Hz. Aişe, Yahudi'ye:

-Siz kahrolasınız! Allah'ın gazabına uğrayasınız! Nasıl oluyor da Allah'ın selamından başka şeyle Allah'ın Peygamberine hitap edebiliyorsunuz, demişti. Rasûl-i Ekrem Hz. Aişe'ye

dönerek; Böyle konuşma! Cenab-ı Hakk kötü sözü sevmez. Onlar bize bir söz söyledi, biz de söylediklerini iade ettik. Onların sözünden bize zarar gelmez. Fakat bizim mukabelemiz Kıyamet gününe kadar onlardan ayrılmayacaktır” buyurdu (*Müsned-i İbn-i Hanbel*, c. VI).

Gene âlemlere rahmet olan Rasûlullah [sav]; “Şefkatli ve doğru sözlü ol; kaba davranma, kibirli ve hased edici olma!” diye buyuruyor.

Gene Rasûlullah:

“Mütedil hareket ediniz, insanları kendinize çekiniz, sevindirici haberler veriniz! İnsanlara cenneti kazandıran amelleri değil, Allah’ın rahmetidir” diye buyurdu.

Değişmez düstur:

“Doğru yolu kolaylıkla gösterin, güçlkle göstermeyin. Allah’ın rahmetini müjdeleyin, nefret ettirmeyin” (*Buharî*, 1/27).

Eğer bu dinin yayılmasını istiyorsanız sevgi, merhamet, sabırdır formülleriniz.

“Bir bedevi Rasûlullah’a gelerek kendisinden yardım istedi.

Rasûlullah da kendisine bir şeyler verdi. Sonra da,

– Sana fazlasıyla verdim, buyurdu. Bedevi:

– Hayır, tam hakkımı vermedin, dedi. Bunun üzerine Müslümanlardan bazıları, kızarak bedevinin üzerine yürümek istediler. Rasûlullah, ona dokunmamalarını işaret etti. Buradan kalkıp evine gitti. Bedeviyi evine çağırttı. Ona: Sen bize geldin. Bir şeyler istedin. Biz de verdik. Buna rağmen ileri-geri konuştun, buyurdu ve bir daha verdi. Sana fazlasıyla verdim, diye ilave etti. Bedevi ise:

-Evet, fazlasıyla verdin. Allah seni, aileni, kabileni hayırla mükâfatlandırısın, dedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber:

– Sen bize gelip bir şeyler istemiştin, biz de vermiştik; buna rağmen ileri geri konuşarak ashabımın sana kızmalarına sebep oldun. Yanlarına varınca, burada söylediklerini onların huzurunda da söyle ki sana karşı kalblerinde bir şey kalmasın, buyurdu.

Bedevi de:

– Peki, dedi. Tekrar ashabımın yanına geldikleri zaman Rasûlullah (a.s.):

– Dostumuz bize gelmiş, bir şeyler istemiş, biz de vermiştik. Bunun üzerine ileri geri bazı şeyler söylemişti. Kendisini evimize davet ettik. Biraz daha verdik. Bu sefer memnun olduğunu söylüyor. Öyle değil mi, buyurdu. Bedevi de:

– Evet, Allah seni, aileni, aşiretini hayırla mükâfatlandırsın diye cevap verdi. Bunun üzerine Rasûlullah:

– Benimle bu bedevi arasındaki münasebet, devesini elinden kaçıran adama benzer. Herkes o devenin peşinden koştuğu halde, onu tutmak şöyle dursun, bilâkis ürkütürler, azdırırlar.

Sahibi, devenin peşinden koşuşan halka: “Devemi bana bırakın, ben onun huyunu suyunu iyi bilirim” der. Devesinin yanına yaklaşır. Yerden bir tutam ot alır. Devesine getirir, Nihayet deve gelir, Sahibi, yükünü devesine yükler. Binip gider. Eğer ben bu bedevinin sözlerine kırılarak, size uymuş olsaydım, bu mutlaka cehennemlik olurdu” buyurdu (Bezzar; *Tefsir-i İbn-i Kesir*, 2/404).

Demek ki İnsanları yola getirmenin sabrı temel olarak bir yolu yordamı var. İşin sırrını keşfetmek var, Usanmamak, yılmamak var. O halde ortaya Rasûlullah’ın ve onun yolunda gidenlerin örnek şahsiyeti ortaya çıkıyor!

“Biz seni bir şahid, bir müjdeci, bir uyarıcı, halka bir koruyucu olarak gönderdik. Sen kulum ve peygamberimsin. Sana mütevekkil ismini verdim. **Ne kaba ne katı ne de patavatsızsın. Kötülüğe kötülükle karşılık vermezsin.** Ancak bağışlar ve affedersin. **Bu şaşkın millete** Allah’tan başka ilâh yoktur dedirtmedikçe Allah onun ruhunu almayacaktır. Onunla kör gözleri, sağır kulakları, kilitli kalpleri açacaktır.”

Hz. Ömer (r.a.) Irak üzerine yürüyen orduya komutan tayin ettiği Sa’d b. Ebi Vakkas’a şunları söylüyordu:

“Kalbler hakikat hazineleridir. Allah bu hakikatleri kalplerden bazen gizli bazen de aşikâr olarak ortaya çıkarır. **Aşikâre olarak ortaya çıkardığı hakikatler kendisini öven ve yerenin haklarını eşit olarak vermesinde gözükür. Gizli olarak ortaya çıkardığı hakikatlerse, kalbteki hikmetin dilde zuhuru ve insanlara sevgi şeklinde tezahür eder. Halk tarafından sevmeyi ihmal etme, çünkü peygamberler Allah’tan kendilerini halka sevdirmesi** niyazında bulunmuşlardır. Allah sevdiği kulunu sevdirebilir, sevmediği kulunu da sevdiremez.”

Rasûlullah, Ensarla muhacirin arasında geçen ihtilafı sömürmek ve fitne çıkarmak durumuna gelen münafık Abdullah b. Übey’in hemen başını vurmaya isteyen Ömer (r.a.) ve başka sahabiye

izin vermemiş: “Böylece halk benim arkadaşlarıma ceza, cefa ederek öldürdüğüm hususunda **dedikodu** yapacaktı” diye buyurmuştu. Bu hareket de her doğruyu her vasatta yapma imkânının olmadığını gösteren önemli bir usûldür.

Onun ümmeti, düşmanlıkları körüklemeye, sebepsiz yere insanlara zarar gelmemesi için kendilerini feda eden bir ümmetti. Tebliğin ulaşmadığı insanlar arasında sebepsiz düşmanlıklara vesile olmaktan titrerlerdi.

Urve İbn Mesud, Sakiflileri dine davete gitmişti. Taif’e geldi. Sakifliler kendini cahiliye usûlüyle karşıladı. “Beni cennete gireceklerin selamıyla selamlayın” dedi. Karşılık vermediler.

Sabah namazı vakti ezan okudu. Sakifliler geldi bir ok attı, ok bilek damarını deldi. Kanama durmadı. Bunun üzerine kabileler intikam için toplandı. Urve müdahale etti.

–Benim için dövüşmeyin, ben iki kabilenin arasına düşmanlık girmesin diye kanımı helâl ettim. Bu şehidlik Allah’ın bana bir ikramıdır. Allah gönderdi bu şehidliği bana, dedi ve kelime-i şahadet getirdi.

Bu misaller küfürle, şirkle uzlaşmak, ona şirin görünmek için sunulmadı. Bilâkis doğruyu düşmanın hoşuna gitmese de sonuna dek tebliğ ve müdafaa esastır. Bu yoldaki fedakârlığı işaret ediyoruz. Yoksa küfürle, cahillikle uzlaşalım, müttefik olalım demiyoruz. Zira:

“Mü’min yolda yürürken gizlice veya açıkça hiçbir şekil şirkle karşılaşamaz. Bu kesin ayrılık hem davet edenlerin hem de davet olunanlar için zaruriydi. Çünkü özellikle daha önce doğru bir inanca bağlanıp da sonra sapıtmış olan topluluklarda iman düşüncesiyle cahiliyet düşüncesi birbirine karışır. Bu topluluklar mücerret olarak her türlü sapıklıklardan, karanlıklardan ve döneklilerden uzak olan iman esasları için daha azılı topluluklardır. Bunlar hiçbir inanç sahibi olmamış topluluklardan daha azgın olurlar. Çünkü sapıklık ve döneklik içerisinde bocalayıp dururken kendilerinin doğru yolda olduklarını sanırlar. İnançlarıyla yaptıkları karmakarışık olduğundan sağlamlı bozuğu ayırmak mümkün olmaz. Hatta bazı dâvâ adamları bile onların iyi yönlerinin benimsenmesinin ve bozuk yönlerini düzeltilmeye çalışması halinde kendileriyle geleceklerini düşünebilirler. Halbuki yanlıştır ve bu yanılma son derece tehlikelidir. Şurası muhakkak ki, cahiliyet cahiliyettir, İslâm İslâm’dır, aralarında çok büyük farklar vardır. Gidilecek yol bütünüyle cahiliyetten çıkıp ve yine bütünüyle İslâm’a girmektir.”

“Yolda atılacak ilk adım dava adamının cahiliyet sisteminden, nizamından ve hareketlerinden tam olarak sıyrılıp ayrılması ve bunun şuuruna ermesidir. Yolun ortasında buluşma imkânı bırakmayacak kadar ayrılmak!.. Cahiliyet ehlinin ancak tamamen cahiliyetlerinden çıkıp

bütünüyle İslâm'a girmeleri halinde yardımlaşabileceklerini kabul ederek bunun dışında hiç dayanışma imkânı bırakmayacak kadar ayrılmaktır..."

"Yama yok! Taviz vermek yok!.. Yolun ortasında buluşma yok, cahiliyet ne kadar İslâm kılığına bürünürse bürünsün ve Müslüman olduğunu ne kadar iddia ederse etsin, anlaşma yok. Bu şeklin dava adamının şuurunda kesin olarak yer etmesi, konulması gereken ilk temel taştır. Dava adamı kendisinin ayrı bir yolda, öbürlerinin ayrı bir yolda olduğunu kabul etmelidir. Onların kendilerine göre dinleri, kendinin de kendisine göre yolu olduğunun şuuruna ererek anlamalıdır. Gittikleri yolda birlikte tek bir adım daha atamayacaklarını kabul etmelidir."

"Onun vazifesi kendi yolunda yürümektir. Hiç taviz vermeden ve kendi dininden az veya çok fire vermeden ... Tam olarak uzaklaşmak kesin olarak ayrılmak ve açıkça kestirip atmak ..."

"Verilecek tavizlerin bulunmadığını, yolun ortasında buluşmalarının imkânsız olduğunu, ayıpları düzeltmenin, yırtıkları yamamanın ve nizamları birbirine ilıştirmenin mümkün olamayacağını kabule ne kadar muhtaçtırlar. Yapacakları işin ilk defa İslâm olduğunu ve tam olarak cahiliyetten ayrılıp sıyrılmak olduğunu kavramaya ne kadar muhtaçtırlar."

"Bu kesin ayrılık olmadan karışıklık devam edecek, tavizler sürecek, yamalar yamanmaya çalışılacak ve karanlıklar kalkmayacaktır... Çünkü ancak ve ancak açıklıkla, sarahatle ve yiğitçe İslâm'a davet edilebilir." (Seyid Kutub, *Fizilâl-i Kur'an*, c.XVI, sh. 409-411). Bunu kesin olarak ortaya koyalım. Ama cahiliyyetin cahiliyyet olduğunu yakın, hikmet dolu güzel sözlerle tebliğ edelim. Tebliğin yolunu kapayacak her şeyden çekinelim. Büyük bir sabrı gerektirecek; ama mecburuz. Zira, Allah Rasûlü'nün metodu budur. Allah Rasûlü [a.s.] hiçbir kavmi İslâm'a davet etmeden onlarla savaşmamıştır. Abdurrahman b. A'iz'den:

"Allah'ın Rasulü gönderdiği heyetlere şöyle emrederdi: İnsanları dostluğa, birliğe davet edin. İslam'a davet etmeden onlara hücum etmeyin. Yeryüzünde kerpiç evlerde veya kıldan çadırlarda oturanların sizin tarafınızdan Müslüman edilmesi, benim indimde onların karılarını, çocuklarını esir olarak getirip, erkeklerini öldürmenizden daha hayırlıdır." (Tirmizî, 1/195).

"İslâm'a davet etmeden onlarla savaşma!" diyen Allah'ın Rasulü.

İslâm ordusu bir beldeyi kuşatınca üç gün dine davet eder. Allah'ın nizamını en güzel ifadelerle onlara tebliğ ederdi.

Hz. Peygamber'e Lât ve Uzzâ putlarına tapanlardan esir getirildi. Allah'ın Rasûlü:

“Bunları İslâm’a davet ettiniz mi?” diye sordu. “Hayır!” dediler. Esirlere de: “İslâm’a davet edildiniz mi?” diye sordu. Onlar da “Hayır!” dediler. O zaman Allah’ın Rasûlü: Bunları serbest bırakın. Memleketlerine gitsinler!” buyurdu. Sonra da şu iki ayeti okudu:

“Biz seni ancak, şahid, müjdeleyici, uyarıcı, Allah’ın izniyle O’na davet edici, aydınlatıcı bir kandil olarak gönderdik” (Ahzab: 46-47).

“Bu Kur’an bana, sizi ve bunun haberini duyanlar! Kendisi ile uyarman için vahyedildi...” (En’âm: 19).

Biz Müslümanlar Allah’ın her türlü vasıtasıyla, hiçbir cahiliyye metoduna bulaşmadan, sırf onun rızasını kazanmak kastıyla en sade, en net ifadelerle anlatmaya, yaymaya mecburuz. Metodumuz yaşanılmış bir Asr-ı Saadet metodudur. Kur’ânî yoldur. Başkalarının deneyleri, üslupları, metodları bizi ilzam etmez. Tebliğ olmadan cihad olmaz. Milyonlarca insanın kafasında İslâm tebellüğ etmemiştir, devri cahiliyye bütün haşmetiyle avdet etmiştir. Unutmayalım. Allah’ın Rasulü Mekke’de 10 yıl İslam’a davet vazifesini ifa etti. Önce cemaatini kurdu, sonra hicret etti, sonra devlet oldu, cihad etti. İran’ı ziyaret eden *Hicret* gazetesi ekibine söylenen şu sözlere dikkat edelim: “İnsanlara Allah’ın dinini yaymadan, onlara İslâm’ı anlatmadan silahlı bir harekete kalkışmak korkunç bir hatadır. İran bu hatayı bir kere yaşadı, acı bir tecrübeden geçti. Kalabalıklara İmam verirsiniz o nizamı hasretin ruhu, heyecanı beraberinde gelir. O gücü kimse durduramaz.”

Biz yalnız Türkiye’yi değil, bütün bir insanlığın kurtuluş davasını yüklenmiş bir ümmetiz. Doğruyu söyler, kötülüğü nehyederiz. Muvahhidiz, insanları devr-i cahiliyye adetlerinden, şirkten, tağutların gölgesinden kurtarmaya geldik. çünkü Hz. Ebubekir’in diliyle; “**Bu din bize şahsiyetimizi kazandırdı**“ ve gene Hz. Ali’nin diliyle; “Beyinsizlikleri sebebiyle taş kuldular. Bense haklı olarak Muhammed’in Rabbine kul oldum.”

“Eğer Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmı ile defetmeseydi (müminleri kafirlere üstün kılmasaydı) yeryüzü fesada ve küfür karanlığına bürünürdü. Fakat Allah alemler üzerine ihsan ve rahmet sahibidir.” (Bakara: 251).

“Siz İnsanlar için (insanlığın faidesi için gaybden, yahud levh-i mahfuzdan seçilip) çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emreder kötülükten vazgeçirmeye çalışırsınız. (Çünkü) Allah’a inanıyorsunuz...” (Ali İmran: 110).

(İslâmî Hareket Dergisi 3/25, 15 Nisan 1980)